Je zajímavý, jak chování nebo rozhodnutí jednoho jediného člověka dokážou v určitý chvíli ovlivnit osudy celýho lidstva. U vládců, diktátorů, filozofů a proroků to ani tak moc nepřekvapí, ale u celkem neznámýho a ničím jinak výjimečnýho člověka to zarazí. Ale může se to stát. Vím to. Od jistý doby vím, že kdyby ten praštěnej Česnek dával ve škole víc pozor, mohly se lidský dějiny od určitýho okamžiku odehrávat dost jinak. Nebo kdyby aspoň nebyl tak nenažranej...
Byl pátek večer a k tomu půlka srpna. Polehávali jsme kolem ohně a čučeli na jasnou oblohu, která byla narvaná hvězdama. Každou chvíli se nějaká urvala ze svý nebeský skoby, proletěla nám nad hlavou, nakrátko zazářila v tom jediným okamžiku slávy a rozplynula se v nic. Mlčeli jsme vespolek a každej si v duchu při každým tom záblesku myslel na nějaký to svoje přání. Idylku nám po nějaký době narušil záblesk na obzoru a po něm i zvuk vzdálenýho hromu.
„Něco se žene," zamumlal rozmrzele Hastrman.
„Rosničky se zase sekly a já ani nestavěl bydlík," pomalu se zvedal Hároš a začal se štrachat ve věcech.

Vypadalo to, že se zvedá vítr, ozval se takovej divnej šum a svistot, kterej se rychle blížil. Než jsme se stačili vzpamatovat, hluk nabyl skoro nesnesitelný intenzity a přímo nad hlavama nám prolítla ohnivá koule. O pár vteřin pozdějc se znova zablesklo a zhruba z těch míst, kam bysme měli zítra dojít, přilít další hrom.
„To byl macek!" vylítlo ze mě.
„To jsem si mohl přát rovnou Karlštejn," prohlásil Hastrman a hned zklamaně dodal: „jenže jsem se tak leknul, že jediný, na co jsem myslel bylo, abych ji nekoupil do palice."
„To muselo křachnout zrovna někde u Stříbrnýho campu," řekl Hároš. Byla to pravda a zrovna tam jsme měli zejtra sraz s Česnekem. Něco měl a tak nemohl vyrazit už v pátek, ale slíbil, že na sobotu večer dorazí.
„To jsem zvědav, jestli tam zejtra něco najdem, bylo by to super, objevit třeba meteor. Kámen z hvězd, něco co nepochází z naší planety," rozvášňoval jsem se, ale moje slova zanikly v hukotu nejmíň dvou helikoptér, který se nad náma přehnaly.
„Tak mám dojem, že po šutru z hvězd touží i někdo jinej," upozornil Hastrman. Zcela zbytečně. Na naše poměry brzo ráno jsme vyrazili směr Stříbrnej camp, kterej je ukrytej v bejvalým lomu a ke kterýmu nás ještě čekalo asi patnáct kiláků plných nástrah, z nichž nejhorší byla hospoda U Štěkavý Kočky, která dokázala spolehlivě způsobit mnohahodinový zpoždění. V očekávání radostných zážitků jsme stanuli na kopci nad vesnicí a záhy zjistili, že to nebude tak jednoduchý, jak jsme si představovali. Jindy poklidná víska se dneska hemžila lidma a byla plná aut a jiných, mnohdy podivných khaki vozidel. Sestoupili jsme dolů a prodírali se davem novinářů, čumilů, vojáků několika armád a policajtů směrem k hospodě. Na plácku před ní stála pásová obluda se spuštěným motorem, která se kolem dokola ježila pralesem antén. Z jejího

středu se tyčil desetimetrovej sloup a na něm se snaživě otáčela snad třímetrová parabola. Z pásáku pak vedly kabely oknem přímo do hospody. Do ní se nebylo možný dostat, kolem vchodu bzučel a strkal se hrozen lidí.
„Jdem oknem," rozhod to Hároš a jako první se chytnul kabelu a s jeho pomocí se bravurně přehoupnul do sálu hospody. Právě na záda zde přítomnýmu lampasákovi, kterej okamžitě začal nadávat. A to netušil, že mu na zádech v příštích vteřinách přistanou ještě dvoje kanady.
Uvnitř panoval chaos. Ve výčepu se přetahovaly alespoň o zdání volnýho prostoru dva štáby znepřátelených televizních stanic, v rohu naproti zoufale bránili místní štamgasti svůj posvátnej stůl před náporem přespolních lovců senzací, v přilehlým sále, původně ušitým na míru hasičskejch a mysliveckejch bálů se na pódiu dohadovala skupinka místních zastupitelů s nějakým maršálem naší chrabrý armády. Starosta Vozouch zuřivě mával rukama a něco tomu evergreenovi valil do hlavy. Kolem pódia se hemžili maníci v americkejch uniformách a tahali bedny a kabely. Těm velel americkej seržant s hranatým obličejem, hranatým tělem a hranatým účesem. V jeho ksichtu bylo jenom o málo víc emocí než na kulečníkový kouli. Přes všeobecnej kravál k nám dolejhaly útržky z proslovu pana starosty:
„....občané .... právo na informace..... ohrožení životů..... ústavní soud.. mezinárodní soud..... nemůžete....můžete...."
Procpali jsme se do nejvzdálenějšího kouta sálu a snažili se bejt neviditelný. Stejně se během čtvrt hoďky objevila parta chlápků v americkej uniformách a s M16-kama na krku se hrnuli se rovnou k nám.
„Blíží se problémy," zasyčel jsem a připravil se na nejhorší. Taky jsem začal horečně shánět slovíčka na nějakou, alespoň trochu uvěřitelnou výmluvu v angličtině.
„Se na ně můžu vybodnout," odseknul hrdinsky Hároš a začal se tvářit zavile, „tohle je moje země a je svobodná, nějakej amík mi nemá co kecat do toho, jestli jsem nebo nejsem v hospodě."
Amíci mezitím dorazili k nám: „Ahoj, to je blázinec co? Netušíte co se tady děje?" zeptali se.
Spadnul nám kámen ze srdce, vyklubala se z nich banda militantních poloblázn, který z jejich oblíbený bojovky s kuličkovejma kvérama vytrhla večer stejná ohnivá koule, jako nás z počítání hvězdiček. Složili svůj arzenál do kouta a posadili se k nám. Na pódiu mezitím dospělo jednání ke zdárnému konci, protože starosta napočítal do pěti na mikrofon, kterej mu tam mezitím někdo šoupnul, za stoly na něm se uvelebil generál, americkej seržant, navíc důležitě se tvářící kravaťák a starosta pozval spoluobčany do sálu. Ti se tam nahrnuli v nejrůznějším stavu, od naprostý střízlivosti až po totální ztřískanost.
„Sousedi!" zahájil bodrý starosta, „v blízkosti naší obce došlo k mimořádné události, podle zpráv tady pár kilometrů dál v lese havarovalo letadlo. Z toho důvodu byl celý les dočasně uzavřen a bude pod kontrolou armády."
„A jak dlouho, a jak velká část," ozval se navztekanej chasník ve zmijovce pár řad před náma.
Starosta se rozpačitě podíval za sebe na generála a kravaťáka.
„Tak, jak to bude nezbytně nutné," prohlásil rádoby diplomaticky muž v obleku.
„A to bude kdy?" nedala se jen tak odbýt zmijovka, „mám tam kus lesa a potřebuju vozit dřevo! A máte vůbec na to právo?"
„Pochopte, je to mimořádná událost nejvyššího zájmu a navíc je to přísně tajné!"
V sále to zašumělo. Vstala jedna energická paní a se silně podezíravým tónem se zeptala: „Čí to bylo letadlo a co to vlastně vezlo? A proč jsou tady ti Američani?" ukázala prstem na hranatce. Jeho ksicht se nepatrně zkroutil do otazníku a generál mu hned začal něco šeptat do ouška.

Seržantovy rysy zase ztuhly a s přízvukem horkýho bramboru něco zasyčel.
„Tato informace je tajná," přeložil to generál.
„Já ti dám tajnou informaci," ozval se zase zmiják, „jestli mi to neřeknete, vezmu traktor a pojedu se na to podívat, je to koneckonců můj pozemek!"
„Občane, mějte rozum, děláme to hlavně kvůli vaší bezpečnosti. V žádném případě do toho lesa nevstupujte!" snažil se uklidnit situaci kravaťák.
„Co je pravdy na tom, že na palubě letounu byly jaderné nebo chemické zbraně?" převzal iniciativu redaktor z televizního štábu, známej svým, nanejvýš investigativním, přístupem.
„Nemáme žádnou takovou informaci, která by podobnou skutečnost potvrzovala," odpověděl kravaťák typicky debilním způsobem tiskových mluvčích.
„Na to ti seru!" vyjádřil zmiják pocity všech, „koukněte kápnout božskou, proč byste jinak obšancovali oblast deset kilometrů v průměru."
„Ale tak Pepo, mírni se, jsi v televizi," napomenul ho nešťastnej starosta, kterej zřetelně cítil, že se mu situace vymyká z rukou. To byl pocit samozřejmě mylnej, protože ji nikdy v rukách neměl.
„To je dobrý, to vypípnem," uklidnil ho redaktor a pokračoval směrem ke generálovi, kterej právě někam zuřivě telefonoval: „Můžete se k tomu nějak vyjádřit?"
Než se generál dostal ke slovu, rozletěly se dveře a dovnitř vrazil hajnej Breburda. Byl celej pomačkanej, očouzenej a lehce koktal:
„Lidi, někde u Ďáblova potoka spadnul lítací talíř," vřeštěl na celej sál, „shodilo mě to z posedu. Namouduši, viděl jsem to na vlastní oči."
Kamery se rázem otočily na něj, v sále se rozpoutala vřava, blesky foťáků šlehaly jak při vyhlašování Oskarů. Dokonce i na kamenným ksichtu seržanta se objevilo cosi jako zděšení poté, co mu kravaťák pošpital do ucha překlad.
„Občané," zahřímal generál a povstal, „právě jsem obdržel povolení sdělit vám následující informaci. V noci na dnešek došlo nedaleko vaší obce k incidentu, který jeví známky toho, že se jedná o blízké setkání druhého a možná i třetího druhu."
V sále se rozhostilo ticho, nechápavé u těch, kteří netušili, která bije, a ohromené u těch, kteří to naopak chápali velmi dobře. Za první skupinu jako první promluvil zmiják: „A to je jako co?"
„Označujeme tak setkání s tím, čemu se říká UFO. První druh je pozorování, bez toho, že by byl pořízen nějaký záznam nebo nalezeny stopy, druhý je, když záznam nebo stopy jsou prokazatelně zajištěny, třetí už znamená kontakt s posádkou, víceméně tváří v tvář."
„Takže nám po lese tady běhají Marťani," stačila ještě vykřiknout paní, ale to už sál vybuchnul. Štáby se otočili na pětníku a začali se davem cpát ven. Osazenstvo se rozdělilo na dvě části, jedna vyběhla ven, rozprchla se do domků ve vesnici a vzápětí začala zmatená dobrovolná evakuace obyvatel, druhá skupina vyrazila směrem k zátarasům. Vyskočili jsme samozřejmě taky, s námi i naši kuličkoví amíci, seržant zařval nějaké povely a na to se začali z hospody hrnout i amíci opravdoví. V nastalým zmatku dav napřed rozkopnul arzenál kuličkovek a hned po tom i opravdovejch M16, takže se zakopávalo o maskáčový postavy, plazící se po zemi a shánějící výzbroj. Události nabraly spád. Seržant, když viděl ten zmatek, vyskočil oknem a vydal se bránit zátarasy. Venku už byla tma. Dav zvědavců se snažil prorazit kordon bojovníků obou armád a proniknout do zóny přistání. Hranáč neváhal a vypálil výstražnou světlici, kterou ovšem okamžitě vzal vítr a neomylně ji zanesl do stohu, kterej stál mezi lesem a posledním barákem vesnice. Vzplál okamžitě. V tom okamžiku přerušili domorodci evakuaci a vydali se hasit, čímž ještě zvedli nápor na kordon. Hranáč zamyšleně pozoroval hořící stoh a k další palbě už se neměl, takže se pro změnu rozhodl k výstražný palbě jeden z jeho vojáků. Zvedl

M16, namířil k nebi a stiskl spoušť. Místo očekávaný štěkavý dávky se k nebi vydal proud žlutých kuliček. Kordon povolil. Voják nevěřícně prohlížel svůj kvér a patrně dumal, kde se teď potuluje ta jeho pravá puška. Ta se ostatně za chvíli přihlásila sama. Místní dobrovolní hasiči dorazili se svojí červenou Avií a vmísili se do davu lidí, kterej po proražení kordonu běžel k hořícímu stohu. Jeden z kuličkovejch amíků zakopnul právě v okamžiku, kdy ho hasičská kavalerie míjela a jeho domnělá kuličkovka spustila. Výsledkem byla prostřelená přední pneumatika a beznadějně uvízla cisterna. Sálající žár úplně oslepil noktovizory hlídek na kraji lesa a všeobecnej chaos kolem stohu nám umožnil nepozorovaně vklouznout mezi stromy. Tma nás pohltila jako Jonáše velryba.
„Co teď?“ zeptal jsem se, když jsem byli dost daleko v lese.
„Teď asi nemá cenu něco hledat, je tma jako v pytli. Šel bych na kemp a nechal to na ráno, jestli tam na nás čeká Česnek, už má asi starost,“ navrhnul Hastrman.
„Taky to tak vidím,“ přidal se Háro, „ale Česnek tam vůbec nemusí bejt, mají to obšancovaný kolem dokola a i my jsme se sem dostali vlastně jenom náhodou.“
„O toho se neboj, jestli se rozhod tam jít, tak ho nic nezastaví, já ho znám,“ řekl jsem.
Nebylo co řešit a tak jsme šli. Za slabou půl hodinku se ukázalo, že jsem měl pravdu. Na kempu hořel oheň, do nosů nás praštila vůně dýmu, pečenýho masa a nějakýho exotickýho koření. Na pařezu seděl Česnek a labužnicky obíral kost. Měli jsme hlad, že bysme jedli i kobylky, a tak jsme se radostně vrhli na pečínku.
„Hele, to je moje, chyťte si svýho,“ nezklamal nenažranej Česnek a bránil svoji večeři.
„A co to vlastně máš,“ ptal se slintající Hastrman.
„Králíka, byl úplně krotkej, motal se tady, asi utek z nějakýho cirkusu, měl na sobě takovej stříbrnej obleček,“ ukázal pod strom, kde se povalovaly lesklý hadříky s malejma botičkama.
Vyděšeně jsme koukali na Česneka, jak labužnicky ohlodává předposlední, páté stehýnko z jeho lehce modrozelené a tak zvláštně vonící pečínky.
Jak říkám, kdyby ten praštěnej Česnek dával ve škole při zoologii víc pozor, mohly se lidský dějiny od určitýho okamžiku odehrávat dost jinak. Nebo kdyby aspoň nebyl tak nenažranej. ___

_____

Jan Frána - Hafran
Trapsavec 2010